BR(E)PT

2/2026

XV. ROČNÍK

SVÄTÝ ANONYM
SVÄTEC PARADOXOV

INTERVIEW
ZUZANA GEJDOŠOVÁ, AKADÉMIA VEĽKÝCH DIEL

PSYCHOLOGICKÁ PORADŇA BR(E)PTU:
AKO SA EFEKTÍVNE UČIŤ?

TALENT ŠKOLY
PATRIK FRANEK

REDAKCIA_BREPT

Br(e)pt
občasník Br(e)pt vydávajú študenti Gymnázia sv. Františka z Assisi v Žiline
ročník: XV., škol. rok 2025/26
číslo: 2/2026
adresa:
Ulica J. M. Hurbana 44, 010 01 Žilina, Slovensko
šéfredaktorka:
Bianca Pokusová
foto obálky:
Katarína Rudincová
redaktori:
Alžbeta Anna Sedliaková, Sofia Horníčková, Ria Rišková, Mária Beniačová, Michaela Korbášová, Ivanka Kodajová, Alexandra Smičíková
koordinátorka:
Zuzana Osiková
korektúra:
Lenka Rišková
grafická úprava:
Katarína Rudincová
kontakt na redakciu:
prispevkygsf@gmail.com

Obsah

Psychologická poradňa: Ako sa efektívne učiť? 4
Zuzana Gejdošová: Akadémia veľkých diel 6
Talent školy: Patrik Franek 10
Recenzia: Stopárov sprievodca galaxiou 11
Literárna príloha 12
Svätý Anonym 13

Výherca súťaže sv. Anonym v minulom čísle:
Terézia Mitašíková, III. A
Gratulujeme a povzbudzujeme aj ostatných, aby nám svoje odpovede na novú hádanku posielali tak ako vždy na náš IG: redakcia_brept.

Milí naši čitatelia,

držíte v rukách nové číslo Br(e)ptu a ja sa teším, že sa opäť stretávame pri jeho čítaní. Školský rok sa už dávnejšie dostal do svojej druhej polovice a každý z nás za ten čas nazbieral nové znalosti i skúsenosti – či už tie príjemné na školských akciách a počas prázdnin, alebo tie náročnejšie v podobe testov či prvých rozpakov z písomných maturít.

Hoci nás v škole čaká ešte veľa „dní s veľkým D“ a povinností, stále je tu skupina ľudí, ktorá si nájde čas spísať si svoje myšlienky a zaujímavostia zaslať ich školskej redakcii. Prečo? Lebo veriť vášni pre písanie má zmysel.

V tomto čísle sa na tému učenia sa a zabúdania pozrieme z trochu iného – psychologického – hľadiska. Dozviete sa, aký je rozdiel medzi epizodickým a sémantickým zapamätávaním, akú rolu hrá motivácia pri učení a prečo občas na písomke zabudneme aj to, čo sme sa poctivo „drvili“.

Okrem toho vám v rubrike Talent školy opäť dokážeme, že za šikovnými ľuďmi netreba chodiť ďaleko. Často stačí zájsť do vedľajšej triedy či o poschodie nižšie. Inšpirovať sa môžete aj recenziou na sci-fi príbeh alebo vlastnou umeleckou tvorbou našich redaktorov.

Na záver by som chcela využiť tento priestor na osobné poďakovanie. Keďže toto číslo je pre mňa posledným v pozícii šéfredaktorky, ďakujem celej redakcii a aj vám, čitateľom, za dlhodobú podporu. Som vďačná, že som mohla byť súčasťou tohto spoločenstva mladých a tvorivých ľudí.

Verím, že práve tvorenie je to, čo nás napĺňa tak, ako len máločo dokáže. Je to priestor, kde sa človek stretne v prvom rade sám so sebou. Ako kedysi povedal P. O. Hviezdoslav: „...ale ten, kto tvoril a vytvoril, môže hovoriť, že žil.“ Som rada, že som toto poslanie mohla napĺňať aj v našom časopise.

Ďakujem a prajem vám inšpiratívne čítanie!

Bianca Pokusová
ŠÉFREDAKTORKA

PSYCHOLOGICKÁ PORADŇA: AKO SA EFEKTÍVNE UČIŤ?

Čo nás ako prvé napadne pri slove učenie? Odpoveď na túto otázku môže ovplyvniť našu budúcnosť, často si to ani neuvedomujeme. Nejde len o zodpovednosť a disciplínu, ako si mnohí myslia, ale o niečo, čo nám umožňuje stať sa lepšími ľuďmi a dosahovať naše ciele a sny.

Učenie je často spájané so školou, vzdelávaním a námahou. Pre mnohých mladých ľudí má preto toto slovo negatívny nádych. V skutočnosti je to však proces, vďaka ktorému môžeme robiť to, čo nás baví. Okrem učenia sa na písomku z dejepisu sme sa museli naučiť aj variť naše obľúbené jedlo alebo text pesničky, ktorú si cestou do školy spievame. Proces, ktorý spája všetky tieto situácie, je jeden – učenie.

Každý z nás však pozná rozdiel medzi tým, keď sa učíme niečo, čo nás baví a čo nie. Podstatnú rolu v akomkoľvek psychickom procese zohrávajú emócie a motivácia. Ak k učeniu pristupujeme s nechuťou a presvedčením, že to nedokážeme, na teste môžeme zlyhať, a to aj napriek tomu, že sme sa učili celé hodiny. Naopak, text piesne, ktorú máme radi, si zapamätáme ľahko, lebo v nás vyvoláva silné pozitívne emócie. Veľký vplyv má aj to, že nie sme nútení si ho zapamätať. Kladná motivácia v nás vyvoláva ochotu učiť sa a často „porazí“ hodiny mechanického, hoci aj disciplinovaného čítania.

Poznáme dva základné spôsoby zapamätávania informácií: epizodické a sémantické. Epizodické zapamätávanie sa týka udalostí – využívame ho napríklad pri dejepise, ale aj pri niektorých úlohách z matematiky. Pomáha, keď si učivo predstavujeme, prepájame ho s obrazmi, zážitkami či poznatkami z iných predmetov. Naše vedomosti tak vytvárajú akúsi „pavučinu“. Aj keď niečo zabudneme, táto sieť ostáva a pomáha nám rýchlejšie si vybaviť informácie.

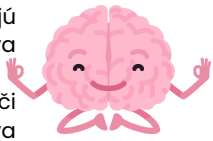

Sémantické zapamätávanie zahŕňa definície, fakty, poučky či slovíčka. Tento spôsob je menej obľúbený, pretože býva monotónny. O to dôležitejšie je snažiť sa učivu porozumieť, a nie ho len mechanicky memorovať.

Najväčším nepriateľom študentov je zabúdanie. V psychológii je však prirodzenou súčasťou učenia. Pri štúdiu je síce nežiadúce, no v iných situáciách, napríklad pri nepríjemných zážitkoch, môže byť dokonca užitočné.

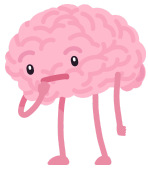

Zabúdaniu sa venoval aj psychológ Ebbinghaus. Jeho krivka zabúdania ukazuje, že časom si pamätáme menej:

- po 20 minútach môžeme zabudnúť približne 40 % informácií,
- po jednom dni až 70 %
- a po mesiaci si pamätáme len asi 20 %.

Táto štatistika ukazuje, že nárazové učenie nie je efektívne. Najlepšou obranou proti zabúdaniu je opakovanie. Vďaka nemu si posilňujeme pamäťové stopy a informácie si vieme ľahšie vybaviť. Pamäť môžeme prirovnať k svalu – čím viac ju trénujeme, tým lepšie funguje.

Ak si na písomke nevieme na niečo spomenúť, nemusí to znamenať, že sme sa to nenaučili. Stres môže dočasne zablokovať prístup k informáciám v pamäti. V stresových situáciách sa totiž telo sústreďuje skôr na prežitie než na premýšľanie. Pomôcť môže napríklad hlboké dýchanie, krátka prechádzka alebo snaha situáciu zľahčiť.

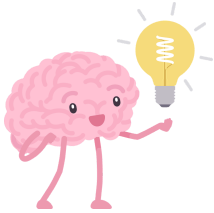

Učenie by nemalo byť nenávidenou aktivitou. Niekedy je len potrebné naučiť sa správne sa učiť. Každý človek je iný – má iný spôsob myslenia, pamäť aj schopnosti. Preto je dôležité riadiť sa nielen radami okolia, ale aj vlastnými potrebami. Pomôcť môže skúšanie rôznych techník. Aj malá pravidelná snaha môže znížiť frustráciu a postupne zmeniť učenie na činnosť, ktorá nám rozširuje obzory v myslení aj v živote.

text: Sofia Horníčková, Michaela Korbášová | foto: ebrary.net

Zuzana Gejdošová
Akadémia veľkých diel
interview

Akadémia veľkých diel by sa dala nazvať aj ako škola kritického myslenia. Zameriava sa najmä na rozšírenie obzorov v kultúrnej oblasti života, dodáva jedinečný pohľad na svet okolo nás. Tento školský rok má Akadémia sídlo aj u nás, na našom gymnáziu. Som preto veľmi rada, že moje pozvanie na rozhovor prijala lektorka kurzu: Zuzana Gejdošová, ktorá nám, ako dúfam, prezradí aj nejaké tie zákulisné informácie.

Ako ste sa dozvedeli o Akadémii? Sú v nej zapojení aj Vaši príbuzní či známi?
Úprimne, nepamätám si, kedy alebo kde som prvýkrát počula o Akadémii. Pravdepodobne cez sociálne siete. Keďže som vyštudovaná učiteľka, učila som a rôzne takéto vzdelávacie kurzy mi boli blízke. Ja som celkovo taký študijný „neposeď“, takže stále hľadám niečo nové, v čom by som sa mohla rozvíjať. Takže teraz už mám nejakých známych z Akadémie. Ale neviem presne povedať, ako som sa dostala ku kurzu.

Oslovil Vás kurz samotný alebo niečo, čo ste videli online? Čo Vás prinútilo vstúpiť do radov lektorov?
Akadémiu som sledovala na sociálnych sieťach a v roku 2020 otvárali Letnú akadémiu pre učiteľov. Tá bola online. Bolo to osem kurzov, v podstate ako máme teraz, vždy s nejakým dielom. Do toho som sa teda zapojila aj ja s mojimi vtedajšími kolegami. Tam som mala úplne živú skúsenosť, ako prebiehajú kluby Akadémie, ktoré potom môže učiteľ viesť na škole.

Čo teda práca lektorky zahŕňa?
Prácou lektorky je najmä príprava na semináre a ich vedenie v rámci klubu Akadémie na danej škole. Klub môže byť na základnej škole, na strednej škole, alebo to môže byť aj klub pre kolegov. Ten väčšinou zakladajú učitelia na školách. Nemusia v ňom byť zapojení iba vyučujúci, ale ktokoľvek z personálu – školníci, administratívni pracovníci, dokonca sa zapájajú aj niektorí rodičia.

Vy ste predtým pracovali ako učiteľka. Kedy ste si povedali: „Áno, toto je to, čo chcem robiť na plný úväzok“?
Nerobím Akadémiu na plný úväzok. Mám svoju prácu, ale už neučím. Vtedy keď som učila, s kolegami sme sa zapojili a chceli sme otvoriť klub. Lenže, ako som spomínala, bol to rok 2020, čiže akurát covidové obdobie. Nevedeli sme, čo bude od septembra a vtedy prišli obmedzenia, takže sa nám to nepodarilo. Stále som mala v hlave myšlienku rozbehnúť ten klub. Opäť sme to skúsili, už po covidovom období, ale taktiež sa to nepodarilo. Potom som s učením prestala, ale stále to niekde vo mne bolo. Čo je také zaujímavé, že posledný deň, kedy sa dalo prihlásiť na tréning pre učiteľov, na mňa „vyskočila“ ponuka na sociálnej sieti. V tom čase som to nejako nesledovala, a predsa to na mňa „vyskočilo“ - v ten posledný deň. Tak si vravím: „Hm, tak áno, alebo nie? Mám poslednú možnosť sa rozhodnúť.“ Tak som si povedala, že do toho pôjdem.

Je pre Vás niečo, čo Vás na umení vyslovenie nezaujíma alebo nebaví?
To určite nie, ale niektoré oblasti sú pre mňa výzvou. Niekedy je to nejaký hudobný štýl, inokedy možno socha, alebo film. Aby som z toho vedela načerpať niečo viac, musím sa akoby vedome do toho „ponoriť“, nie iba pocitovo. Takže vedia byť pre mňa výzvy, ale že by mi bola nejaká oblasť nepríjemná alebo ma nebavila, tak to nie.

A na druhú stranu – niečo čo máte radi, niečo o čom radi rozprávate alebo si radi vypočujete či pozriete?
Na toto nemám jednoznačnú odpoveď. Na nič špeciálne sa nesústredím, nemám umeleckú školu, nevyznám sa v žiadnej oblasti histórie umenia. Nepamätám si mená autorov mnohých diel. Toto ide u mňa naozaj mimo. Aj preto sa mi páči koncept Akadémie, že to nie je nejaká história, teória umenia a nemusíme sa všetko učiť naspamäť, ale že to má iný – hlbší význam. A srdcovku asi naozaj nemám.

Ale ak si mám vybrať z tých diel, ktoré sme mali v Akadémii, tak asi to, čo sme mali naposledy. Bol to Shakespearov Macbeth, a to asi najmä kvôli myšlienke neresti a cnosti, prepojeniu na premenlivosť charakteru človeka, taktiež vplyvu okolia a možností, ktoré človek má a ako ho vedia meniť. V neposlednom rade vo mne zarezonovala téma: moc vs. služba. Ja ako dospelá žena v rôznych úlohách, či v úlohe lektorky, manželky, alebo rôznej inej úlohe v živote uvažujem, nakoľko je to moja služba a nakoľko to niekedy premieňam na moc.

Takže, ak tomu správne rozumiem, máte radšej umenie, ktoré Vám dá osobné posolstvo, než také, ktoré skrýva historické fakty alebo historický význam.
To úplne nie. Ja som veľmi rada, keď vidím aj historické pozadie, ale nemám to možno tak zaškatuľkované – napríklad: „Aha, ten Vivaldi. To je ten môj miláčik, obľúbenec." Ja si naozaj dokážem z každého niečo vybrať, nie som tak upriamená na jeden štýl alebo jednu oblasť.

A keď si to prenesieme na súčasnosť, aký máte názor na moderné umenie ako napríklad graffity či abstraktné umenie, ktoré sú častokrát terčom predsudkov a kritických názorov?
Ja som dosť pragmatický človek. Graffity a abstraktné umenie určite patria medzi tie, ktoré sú pre mňa už spomínanou výzvou, pretože pre mňa je dôležitý aj kontext – prečo to dielo vzniklo, za akých okolností. V takomto druhu umenia ma vie osloviť farebnosť alebo fonty pri graffitoch a pri abstraktnom umení sú to použité materiály a myšlienka, prečo to dielo vzniklo.

No a teraz taká hlbšia otázka. Keďže žijeme v modernom svete, tak začala preberať slovo aj umelá inteligencia. Myslíte si, že to môže ohroziť umenie ako také, ako koncept niečoho, čo má vyvolať pocity?
Umelá inteligencia a umenie. O tom sa bude určite veľa-veľa hovoriť a dalo by sa o tom aj tu dlho rozprávať. Skúsim to možno tak zúžiť na to, čo mi napadlo ako prvé. Nemyslím si, že nástupom umelej inteligencie je hodnota umenia v ohrození, lebo pre mňa je umenie individuálnym sebavyjadrením osoby. Je to produkt kreativity ľudského vnútra a duše človeka. Častokrát je reakciou na nejakú situáciu v spoločnosti a podobne. Čiže podľa mňa je umenie zhmotnením vnútorného prežívania a precítenia toho, čo je v nás.

To umelá inteligencia nemôže a nevie nahradiť. Áno, môžeme sa uspokojiť s tým, čo nám ponúkne. Otázkou je, či vystihne to, čo nám ide hlavou, len sme to nevedeli vypovedať. Možno máme aj takú skúsenosť, že si povieme: „Áno, niečo mi ten program dal, pripravil mi báseň/vyhotovil obrázok/pripravil prezentáciu, ale je to naozaj tak, ako to chcem mať?“ Hľadáme v tom akoby nejaké úpravy. Čiže môže byť inšpiráciou, ale pre mňa je skôr nástrojom, ako dosiahnuť prevedenie toho, čo ja chcem.

Je niečo, čo by ste chceli odkázať našim čitateľom? Prípadne nejaké dielo alebo niečo, čo si môžu pozrieť/vypočuť/navštíviť – nejakú galériu alebo podobne?

Buďme otvorení, zároveň premýšľajme, diskutujme o filmoch, keď ideme z kina. Všímajme si prostredie, v ktorom sa nachádzame – budovy, prírodu... Buďme tvoriví, toto sa možno tak vytráca...Píšme si básničky na narodeninové priania alebo čokoľvek. Len si spraviť čas, vnímať a tvoriť. A čo by som možno tak odporučila, ja osobne mám veľmi rada interiéry budov. Niekedy sa skúsme zastaviť, že v akom priestore sa teraz nachádzame a aký je za tým príbeh? Napríklad sa mi páči komplex budov Poľnohospodárskej univerzity v Nitre. Viackrát som navštívila galériu Nedbalka a Východoslovenskú galériu v Košiciach. V košickej galérii sa obsah mení, v Nedbalke je skôr taký rovnaký. A z kníh ma napríklad vždy dokážu nadchnúť detské knihy. Aj ilustráciami, aj hrou so slovami. Umenie je neodmysliteľnou súčasťou života. Naučme sa ho vnímať a nebojme sa ho tvoriť.

Ďakujem Vám veľmi pekne za Váš čas aj za cenné rady o umení. Prajem Vám, aby sa Akadémia len a len rozrastala a aby aj naďalej pomáhala napĺňať mysle i srdcia študentov po celom Slovensku.

text: Ria Rišková

Talent školy: Patrik Franek

Len máloktorý študent sa dokáže úspešne umiestniť na štátnom kole olympiády vo vyššej vekovej kategórii, než do ktorej spadá. Patrik zo sexty je však jedným z nich a naša škola je naňho právom hrdá. Okrem matematiky sa však venuje aj športu, miništrovaniu či skautingu. Ak chcete Paťa spoznať z inej stránky, ako ste možno zvyknutí, neváhajte a čítajte ďalej.

Pri čom si najviac oddýchneš a „prevetráš" hlavu?
Napríklad pri športe. Často sa bicyklujem alebo si chodím zabehať.

Na čom momentálne pracuješ? Aké sú tvoje ciele?
Čo sa matematiky týka, mám možnosť sa dostať na medzinárodné súťaže. Bol by som rád, ak by sa mi to podarilo.

Koľko času priemerne venuješ príprave na súťaže?
Veľmi to „nehrotím". Keď vidím, že je týždeň pred súťažou, tak si poviem, že si každý deň vyrátam jeden-dva príklady. Nie je to tak, že by som nad tým strávil celé hodiny.

Čo by si poradil študentom, ktorým matematika veľmi nejde a zápasia s ňou?
Snažiť sa s logickým prístupom pochopiť učivo, nájsť a naučiť sa pravidlá, ktoré potom môžu pri každom príklade aplikovať. Jednoducho, nájsť v tom systém.

V čom by si sa chcel zlepšiť?
Už dlhšie sa učím hrať na basgitare, chcel by som sa v tom ešte trochu zlepšiť.

Ako by vyzeral tvoj ideálny víkendovýalebo prázdninový deň?
Vstal by som skoro, lebo rád vstávam skoro. Potom by som išiel na svätú omšu. Zarátal by som si trocha matematiku, niečo dobré by som si uvaril. Poobede by som si zašportoval s kamarátmi, napríklad by som si zahral futbal.

Ktoré tri veci by si si so sebou zobral na opustený ostrov?
Nemôžem povedať, že by som musel mať nejakú vec stále pri sebe. Pobyt na opustenom ostrove by som si však nevedel predstaviť bez mojich kamarátov. Síce by som im tým veľmi nepomohol, ale chcel by som si ich zobrať so sebou.

Kde by si sa chcel vidieť o päť rokov?
Predpokladám, že budem niekde na vysokej škole študovať matematiku a informatiku.

Na čo by si chcel mať viac času?
Mám pocit, že mám dosť času na všetko, na čo potrebujem.

text: Mária Beniačová

Recenzia: Stopárov sprievodca galaxiou:

Stopárov sprievodca galaxiou je prvý diel svetoznámej sciencefiction pentalógie alebo „päťdielnej trilógie“ od anglického spisovateľa Douglasa Adamsa. Ide o jednu z najpozoruhodnejších a najúspešnejších titulov. Séria sa skladá z kníh: Stopárov sprievodca galaxiou, Reštaurácia na konci vesmíru, Život, vesmír a všetko, Zbohom a ďakujeme za ryby, Zväčša neškodná. Kniha rozpráva príbeh obyčajného pozemšťana Arthura Denta, jeho mimozemského priateľa Forda Prefekta, je plná ich úžasných a absolútne absurdných intergalaktických dobrodružstiev. Dozviete sa v nej, že koniec sveta môže nastať presne o dvanásť minút, prečo je dôležité nosiť so sebou vždy uterák, či to, kde vo vesmíre nájsť najlepšiu reštauráciu so skvelým jedlom a dychberúcim výhľadom na zánik vesmíru. A čo sa stane, ak zistíme, že poznáme odpoveď na všetky otázky vesmíru...

text: Alžbeta Anna Sedliaková
foto: martinus.sk

Literárna príloha

Jeho sa nik nedotkne

Muž v hnedom odeve.
Chudoba, česť, láska i cudnosť.
Nežný miláčik vtákov.
Hrdina cirkvi.
Staviteľ Betlehema,
no i nositeľ Kristovej cti.

Vánok nad rozbitou budovou veje,
ruiny vzlykajú nad minulosťou.
Stará moc stavby je už len sen.
„František, oprav môj dom!"

Moc lásky aj bolesti môže splynúť,
vysvetľujúc prázdno i naplnenie.
Naplň dušu hlasom stvorenstva,
obnov starý vzorec vesmíru.

Kone erdžia rovnako, ako sa zlato blyští,
sláva prichádza z hrdinstva.
Ustráchaný sen mladého muža:
„Vráť sa z cesty späť."

Prejdi meč cez srdce muža,
obnov jeho dych.
Z krvi, ktorá mala zmáčať bojisko,
spravil si pečať baránkovu.

Kríž stojí na vyschnutej zemi,
nesie ťarchu ľudstva, no stojí neotrasene.
Na ňom spočinul anjel,
v sne muža z hornatého kraja.

Bytosť nežne usmieva sa,
aj keď ústa nemá.
Objíma hlboko,
i keď rany splynuli s priestorom.

Nič nemôže dotknúť sa človeka,čo toto videl,
i jeho drahých.
Posväť zrak náš,
i keď pravda videná je len v nebi.

Polož svoje čestné ruky na hviezdy,
pozoruj stvorenie.
Vtáčik zaiste priletí,
vždy miloval ťa počúvať.

Nič nedotklo sa ťa,
aj keď do ruín vojny nebies si vstúpil.
Odovzdal si svoje srdce,
no prepichnúť ho nemohli.

Nauč nás stáť takto neotrasene,
keď v strede vojen stoja naše mysle.
Ty si vždy vedel potešiť,
tak ťa teda navždy počúvame.

Príď za vlády Slnka či Luny,
prilož ruky na naše srdcia.
Možno vráti sa aj ten,
čo odišiel za oceán.
Nedotknuteľný dôkaz krásy stvorenstva,
oroduj za nás!

Sofia Horníčková

Svätý Anonym

Môj príbeh nezačína veľkou obeťou, strachom alebo čímkoľvek, čo by stoici Ríma očakávali. Čo ma viedlo životom, bol pokoj. Pokoj od môjho Boha, ktorý je Bohom všetkých a bol ním, aj keď ho Rím zavrhol. Svoj život som prežil v treťom storočí, v časoch, keď kresťanstvo bolo trestané mučením. Mnohí boli zranení na tele, no nik na duši. Aj napriek takýmto okolnostiam som bol kresťanom. V tajnosti, ale nie skryto. Vstúpil som do armády a stal som sa príslušníkom pretoriánov, vzácnej gardy, ktorú si sám cisár Dioklecián vážil.

Som svätcom paradoxov. Odjakživa som túžil oslobodiť Rím od vplyvu nenávisti. Zasiahol som tam, kde zabíjali lásku. Tak to ale vtedy bolo správne. Svetlo musí žiariť v najväčšej temnote. Na pohľad ma nazývali stoikom. Odvážny a vážený rímsky vojak, čo nosil zbroj so cťou.

Priatelil som sa so samotným cisárom, ktorý veľa rozprával o starom rímskom poriadku a cti. Popri tom však začal najväčšiu mašinériu na kresťanov a túžil, aby som mal na tom svoj podiel. Nič som nepovedal, len som tam bol. Vedel som, že Boh nájde cestu a v skrytosti som ju objavil aj ja. Pomáhal som kresťanom, rozprával o jedinom skutočnom Bohu a primäl konvertovať mnohých vysokých mužov Ríma. Táto pomoc bola dlho dostatočná. No po čase bolo treba viac. Keď moje srdce zatúžilo zasvätiť Rím láske, ozval sa Boží hlas. Raz ma prichytili pri rozhovore s mužmi, čo sa oddali Ježišovi Kristovi. A vtedy už nebolo cesty späť. Priviedli ma k cisárovi. Hneď ma obvinil zo zrady bohov a jeho samého, namiesto toho, aby urobil niečo skutočne prospešné. Priviazali ma o strom a lukostrelci ma zranili šípmi. Mal som ich v tele mnoho, no nezomrel som.

Trpel som celé hodiny, keď ma našla žena menom Irena. Veľmi sa zaradovala, keď zistila, že dýcham. Za mesiace ma táto žena, čo sama stratila muža, vyliečila. No moje srdce nebolo spokojné. Naplánovala môj útek, ale ja som chcel utiecť len k svojmu Bohu. Preto som sa vrátil. Predstúpil som pred cisára po druhý raz. Pozrel som sa mu do očí a snažil sa ho prinútiť uzrieť pravdu, ale bez úspechu. Znova ma odovzdal svojim vojakom. Dobili ma palicami, tento raz až na smrť. Moje telo napokon hodili do stoky. Dovŕšil som svoje mučeníctvo. Avšak onedlho som v sne ukázal žene, kde je moje telo a pochovali ma. O pár rokov ma vyhlásili za svätého. Nie dlho po tom sa stalo kresťanstvo náboženstvom Ríma.

Volajú ma patrónom vojakov a športovcov, ale som aj patrónom lásky. Láska je Boh a on vyhral. Ak túžiš po odvahe, prameniacej z lásky, tak povedz moje meno. Vieš ho?

text: Sofia Horníčková

Súťaž

THE TROPICAL ISSUE

WANTED

LARY THE CHAMELEON

Podľa našich informácií sa skrýva v jednej z tried, ktorej názov sa začína písmenom ,,S”. Keď nájdete správnu triedu, hľadajte poličku, na ktorej je malé akvárium. V tomto akváriu by sa mal schovávať Lary…

CCA. 3CM, ŽIARIVO ZELENÝ

PRVÝ NÁLEZCA: ODMENA U PANI UČITEĽKY OSIKOVEJ

Veľa šťastia a sily
najmä našim maturantom
do posledného štvrťroku
želá redakcia Br(e)ptu.